

[Hartel.]

ærede Medlem er jo et fremtrædende Medlem af Programudvalget, og det kan ikke være ham ubekendt, at vi indtil i Dag savner blot Antydning af rimelig Forklaring paa, hvorfor man i sin Tid nægtede Transmissionen af de 60 000 Bønders Stævne. Statsministerens Svar til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen var jo ganske intetsigende.

Man kan ikke skyde sig ind under, at det drejer sig om en af Statsmagten uafhængig Forvaltning, og man kan navnlig ikke benytte dette til at give et Afslag, for hvilket der ikke fremkommer Skygge af Motivering. Men det er altsaa muligt, at det ærede Medlems Udtalelser her i dette høje Ting skal betragtes som en posthum Motivering for det, der dengang skete, og at altsaa vi, hvis hans Udtalelser var rigtige, ikke skulde være værdige til at faa vore Udtalelser kendt af en større Offentlighed. Jeg var saa korrekt — det søger jeg jo altid at være, saa vidt jeg magter det —, at jeg sidste Aar takkede Statsradiofonien for forrige Aars Transmission. I og for sig skete der os jo kun vor Ret, men jeg takkede ikke desto mindre; fordi man har Ret, kan man godt være høflig. Men det synes, som om denne Høflighed var udvist over for de forkerte Folk, efter hvad der siden er sket. Det forekommer mig, at ingen Gruppe af Befolkningen har mere Interesse i Radioens Anvendelse end netop Landbostanden, og jeg maa mene, at det er ikke helt ved Siden af, hvad jeg udtalte i min Henvendelse til Statsradiofonien — jeg ved ikke, om det at citere et Stykke af et eget Brev er et Citat i Forretningsordenens Forstand, men jeg vil for Sikkerheds Skyld spørge den højtærede Formand om Tilladelse til at gengive det. Jeg skrev:

„De paagældende Bondestævner har nu vist sig Aar efter andet at samle 40 000-50 000 Mennesker, hvoraf fremgaar, at Stævnerne er Udtryk for, hvad vide Kredse inden for dansk Landbrug tænker og ønsker i Dag, og det kan samtidig ikke lades ude af Betragtning, at netop denne Transmission af disse Stævner er paa sin Plads, fordi der i Bondehjemmene Landet over vil være et Antal paa flere Gange Deltagernes, som ønsker at følge, hvad der sker under selve Stævnet.

Paa Grund af Besætningernes Pasning, særlig Malkning af Køerne, er det paa Forhaand udelukket, at mere end enkelte eller et Par Stykker fra hver Ejendom personlig kan være til Stede, og jeg mener derfor, at Statsradiofonien

skylder de hjemmeværende det Hensyn, at de kan følge Begivenhederne igennem Radioen.

Stævnet er da ogsaa lagt saaledes, at de hjemmeværende kan faa Lejlighed til at høre Talerne i Radioen, før de ca. Kl. 15³⁰ tager ud til Eftermiddagens Malkning.“

Det forekommer mig, at der intet kan siges til det rigtige i de Betragtninger, der her er anstillet, og vi har jo vist os villige til at underkaste os de Vilkaar, der blev stillet; det foregaaende Aar, da vi havde Transmission, krævede man endog en vis Censur over for Stævnets Talere; ogsaa det gik vi ind paa, og vi overholdt i det hele taget nøje de Aftaler, der var truffet. Det er maaske med Henblik paa denne Censur, at Justitsministeren i en Pjece om Ytringsfriheden, som jeg takker for at have faaet tilstillet, siger følgende:

„I øvrigt er det trist at se, hvor ringe Udbredelse Ytringsfriheden, som vi ogsaa herhjemme er født med at betragte som en selvfølgelig Menneskeret, i Virkeligheden har i denne i Øjeblikket særdeles syndige Verden.“

Ja, Landbrugernes Sammenslutning har altsaa oplevet baade Censur og slet og ret Forbud mod at faa vore Tanker transmitteret, saa vi har lidt vanskeligt ved at goutere dette med den selvfølgelige Menneskeret.

I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov at takke Pressen, fordi den fra alle Sider støttede os i vort Krav om Adgang til Transmission, og jeg vil føje til, at Nægtelsen af Transmission virkede saa meget mere pinligt, som Stævnet havde Gæster fra det norske Bondelag, Riksforbundet Landsbygdens Folk og fra Reichsnährstand. Den alsidige Repræsentation viser, at L. S.-Bevægelsen nærer afgjort Ønske om, saa vidt det staar i dens Magt, at fremme et godt Samarbejde med alle vore Nabolande. Det er Strudsepolitik at ville tro, at man over for Ind- og Udland kan skjule den i og for sig usandsynlige Kendsgerning, at der hersker permanent Landbrugskrise i Danmark, Landbrugsløst par excellence. Hele denne Sag viser det samme Billede, som vi kender andetsteds fra, hvad jeg til Slut skal sige lidt om.

Man foregiver at have noget paa Programmet, noget, man vil kæmpe for, men naar Teoriene skal omsættes i Praksis, svigter man. Retten til frit at tænke, tro og tale bliver omdannet til Censur og Forbud. Man lovede os i sin Tid Afrustning. I Tvivlens Øjeblik slog man sig til Taals